

vare, som under kriget emellan Sverige och Danmark 1676--1679 ofredade Skåne.

SNAPPHANELÅS, n. 5. Ett slags bösslås.

SNAPPS, se *Schnapps*.

SNAR, a. 2. 1) Som sker hastigt. *S. afresa, återkomst.* — 2) Som med skyndsamhet gör, verkställer, utträttar något. *Var s., skynda dig.*

SNAR, n. 5. Ställe i en skog, der tätt växande träd och buskar göra det svårt att framtränga. [Snår.]

SNARA, f. 1. 1) Slinga (bem. 3) af tagel eller messingstråd, inrättad att dermed fånga djur och fåglar. *Fånga i s. Lägga ut s-ror för fåglar.* — 2) (fig.) Försättlig anläggning, för att draga någon i fara, olycka, förderf, försätta i bryderi, o. s. v. *Fånga någon i en s., genom en listig anläggning bedraga någon. Falla i s-n, låta fånga sig i en snara. Ullägga en s. för någon,* genom någon listig anläggning söka ens ofärd, olycka, eller att sätta honom i förlägenhet, o. s. v.

SNARARE, a. komp. af *Snar.* *Han var s. än jag trodde.* — *Adv. komp. af Snart.* 1) Fortare, förr. *Han kom s., än vi förmodat.* — 2) Hellre, förr. *Jag tror s., att han är rik än fattig. Man borde s. tro, att saken vore afgjord.*

SNARAST, a. superl. af *Snar.* *S-e återkomst, afresa. Med det s-e,* skyndsammast. — *Adv. superl. af Snart.* *Han återkom s. af alla. Som s.,* på det skyndsammaste, skyndsammast, så fort som möjligt.

SNARBINDA, f. 1. ell. SNARBINDEL, m. sing. Se *Åkerbinda*.

SNARFYNDIG, a. 2. Som snart finner sig, vet råd; fintlig. — *Snarfyndighet,* f. 3.

SNARHET, f. 3. Egenskapen att vara snar; snabbhet, skyndsamhet, hastighet.

SNARKÅ, snårka, v. n. 1. Under sömnen andas på ett sätt, att ett visst bullrande ljud uppkommer, då luften passerar genom näsan och luftröret. — *Snarkande,* n. 4. o. *Snarkning,* f. 2.

SNARKÅRE, m. 5. — *ERSKA,* f. 1. En, som snarkar.

SNARLIG, a. 2. Se *Snar.*

SNARLIGEN, adv. Se *Snart.*

SNARLIK, a. 2. (fam.) Ganska lik.

SNARMOGEN, a. 2. Som fort mognar. — *Snarmogenhet,* f. 3.

SNARREFVA, f. 1. Örtslägtet *Cuscuta*, isynn. arten *C. europæa*.

SNARRVERK, n. 5. (på orgor) Se *Borduna*.

SNARSINT, a. 1. Som lätt blir ond, snar till vrede. — *Snarsintheit,* f. 3.

SNARSKRÄMD, a. 2. Se *Lättskrämd.* — *Snarskrämdhet,* f. 3.

SNARSPJUT, n. 5. Ett slags fordom i Sverige brukligt spjut.

SNARSTICKEN, a. 2. neutr. — *et.* (fam.) Som lätt sticknas, lätt finner sig stött. — *Snarstickenhet,* f. 3.

SNART (a långt), adv. Innan kort, fort. *Det kan s. ske. Så s. som möjligt. Han kommer ej så s. Så s. han blef mig varse. S. sagdt,* nästan, nära nog, så godt som. — *Syn.* Fort, Hastigt, Brådt, I brådkastet.

SNARTROGEN, a. 2. neutr. — *troget.* (mindre brukl.) Se *Lättrogen.* — *Snartrogenhet,* f. 3.

SNARTÄNKT, -tänngkt, a. 1. Som tänker, beslutar sig fort.

SNASK, n. sing. (fam.) 1) Sötsaker, slisk. — 2) Se *Röra,* 1.

SNASKÅ, v. n. 1. (fam.) Äta mycket sötsaker. — *Snaskande,* n. 4.

SNASKER, m. sing. (fam.) En, som äter mycket sötsaker.

SNATTA, v. a. o. n. 1. Tillgripa saker af ringa värde. Jfr. *Snatteri.* — *Snattande,* n. 4.

SNATTER, n. sing. Se *Snalttrande*.

SNATTERAND, f. 3. pl. — *änder.* En art af Andsläktet, med pomeransfärgade ben.

SNATTERI, n. 3. Tillgrepp af saker, som hafva ett ringare värde, högst 5 rdr 16 sk. b:ko. Derutöver anses det som Stöld.

SNATTRA, v. n. 1. 1) Säges om det låte, som gässen vänligen hafva. — 2) (fig. fam.) Squallra, sladdra.

SNATTRANDE, n. 4. 1) Lätet af gäss, som snattra. — 2) (fig. fam.) Sladder.

SNÄU, f. 3. (l. *Schnaue*) Ett tvåmastadt, brigg-tackladt fartyg utan märsar.

SNEBAK, snébåk, m. 2. Ett slags fordom bruklig dart med vriden eller nedhöjd egg.

SNED, a. 2. neutr. *snedt.* 1) Ej fullkomligt rät; som afviker, har riktning åt sidan. *Hon är s. i högra sidan. S. i halsen. S. fot. S. mun. S-a ögon. Se med s-a ögon,* se *Se snedt* (under *Snedt*). — 2) Ej lodrät; ej vinkelrät; slutande, lutande. *S. mast. S-t hus. S. vinkel,* ej rät. *Skrifva s-a rader,* ej vinkelräta mot kanten af papperet. *S. figur, s-t rum,* som ej har räta vinklar. — 3) Säges äfv. om ytor, som äro ojemnt upphöjda på motsvarande sidor. *En s. panna. S-a perlor,* som hafva ojemn rundning. — *På s.,* adv. I snedt läge, i sned riktning. *Sätta, ställa på s. Med hatten på s. Gå på s.* (Fig. fam.) *Det går på s. för honom,* går ej bra. *Vrida munnen på s. Titta på s.,* åt sidan. *Komma på s.,* äfv. (fig. fam.) råka i olag.

SNED, n. 5. (fam.) Puts, spratt, skälmsstycke.

SNEDA, v. a. 1. Göra sned, gifva sned riktning. *S. en åker,* köra den snedt öfver. *S. af,* se *Afsneda*.

SNEDBENT, a. 1. Som har sneda ben.

SNEDBJELKE, m. 2. pl. — *bjelkar.* (herald.) Bjelke, som går snedt öfver skölden.

SNEDBORR, m. 2. Se *Skrusborr*.

SNEDD, f. 3. Sned linie, sned riktning, sned slipning o. s. v. *På s-en,* snedt öfver, snedt, på sned.

SNEDFICKA, f. 1. Ficka, som går snedt.

SNEDFOTAD, a. 2. Som har sneda fötter.

SNEDHALSAD, a. 2. Som har sned hals.

SNEDHET, f. 3. Sned riktning, ställning, snedt läge, o. s. v.

SNEDHÖRNIG, a. 2. Se *Snedvinklig*.

SNEDJERN, n. 5. Se *Skrusksifva*.

SNEDKÖRNING, f. 2. Åkerns körning snedt öfver.

SNEDMUNT, a. 1. Som har sned mun.

SNEDNING, f. 2. Handlingen, förrättningen, då man snedar.

SNEDRUTA, f. 1. Snedvinklig ruta.

SNEDRUTIG, a. 2. I form af en snedruta.

SNEDSEGEL, n. 5. Se *Latinssegel*.

SNEDSKUREN, a. 2. neutr. — *et.* Snedt, på sned skuren.

SNEDSLIPAD, a. 2. Snedt slipad.

SNEDSPRÅNG, n. 5. 1) Språng på sned, åt